

Meggy

van Oudenhoven

Column

• Help...de gemeente sloeg aan het verbouwen

Negen maanden heb ik over deze column gedaan. Lang hè? Een kind heeft normaal negen maanden nodig om te kunnen leven in deze wereld, weten we allemaal. Laat staan als het een column betreft.

De verbouwing in onze achtertuin gaat na lange tijd een nieuwe fase in, want de steigers aan de buitenkant van het voormalige stadhuis annex museum zijn verdwenen. Laat ik voorop stellen dat ik niet zoveel verstand heb van verbouwen, maar tegenwoordig kan ik een betonboor van verre al herkennen. Bijna twee jaar heb ik die met een zekere regelmaat moeten aanhoren, naast overigens allerlei andere lawaaiveroorzakende gereedschappen. Het liefste begon men er de dag mee, zo tussen zeven uur en half acht. Een gewone mens vriendelijke wekker is jaren niet meer nodig geweest hier in huis.

Vroeger toen ik nog een jonge meid was, had ik wel 'n beetje een zwak voor bouwvakkers. Bruin en stoer zoals ze zongen en floten vanaf de steigers, soms zelfs naar mij. Opgewekte mannen die er sterk uitzagen en de hele wereld leken aan te kunnen. Ik ben inmiddels niet meer zo jong en de bouwvakkers in mijn achtertuin niet meer zo leuk. De hele dag, vooral als het mooi weer was,

5

schreeuwden ze naar elkaar, boven het geluid van boren, zagen en luide radio's heen. De inhoud van die conversatie zal ik hier niet herhalen. Slechts één keer groette een jongeman me uit zichzelf met de opmerking; "Lastig hè zo'n gedoe elke dag weer opnieuw"? Ik had hem zo wel kunnen adopteren, de schat. Bij wijze van spreken dan.

Twee zomers lang hebben wij en de burens niet buiten op onze terrassen kunnen zitten als het lekker weer was. Aan alle kanten gluurden je mannen aan en wijzelf konden elkaar niet eens meer verstaan door alle herrie. Alleen in het weekend waagden we ons buiten. Een keertje aan het begin van de hele verbouwing is er even een meneer van de gemeente langs geweest om het een en ander aan ons mede te delen. Ik herinner mij nog vooral de eenzijdigheid van die conversatie. Een keer heb ik hem gebeld met de mededeling dat er buiten werktijd vreemde personen over de steigers liepen. Dat kon niet volgens hem.(...) Een keer hebben we ook de politie gebeld omdat er laat in de avond in het donker beweging en licht van zaklantaarns of zoiets te zien was in dat gebouw in onze achtertuin. Nooit meer wat van gehoord. Kennelijk geen echte boeven gevonden. Nee, wij zijn vaak niet blij geweest met dit prestigieuze verbouwingsproject en we vermoeden dat buiten de direct omwonenden, niemand op dit eiland ooit vermoed heeft hoeveel overlast dit heeft gegeven. Jaren aan een stuk, bouwvakvakanties daargelaten.

Geen idee wat ons nog te wachten staat de komende tijd, maar wij weten wel dat we niet speciaal uitgenodigd hoeven te worden voor de officiële opening. Wanneer die ook mag gaan plaatsvinden. Men opteert momenteel richting voorjaar 2012. Wij zien af van de ereplaatsen in het rode pluche op de eerste rij. Ook bloemen of iets dergelijks ter compensering van alle langdurige ernstige overlast hoeven we niet meer. Gedane zaken nemen immers geen keer. Weet u, we verheugen ons alleen maar in een ongestoord fijne zomer. Echter, eerst nog maar even afwachten hoe het ons deze lente zal vergaan. •

Volgende week:
Dieuwke Parlevliet